

Rättegången

”Högerns och Trotskisternas block”

Behandlad av
Sovjetunionens Högsta Dom-
stols Militärkollegium den
2-13 mars 1938

Förkortat stenografiskt referat

Med förord av Sven Linderot

Stockholm 1938
ARBETARKULTURS FÖRLAG

Förord.

De stenografiska protokollen över de stora processerna i Moskva mot de kontrarevolutionära trotskistiska förbrytarna och förrädarna, är dokument av världshistorisk betydelse, och framför allt dokument av synnerligt intresse och betydelse för det internationella proletariatet och för alla fredens och folkfrihetens vänner och förkämpar i hela världen. Det i denna bok sammanförda referatet över rättegången mot - Bucharin, Rykov & Co. blottar samma avgrund av brottslighet, samma ruskiga spioneri- och skadegörarverksamhet från de anklagades sida som tidigare blottats i processerna mot Sinovjev—Kamenjev och Pjatakov—Radek och deras medbrottslingar.

Jag hade tillfälle att i rättssalen i Moskva följa förhandlingarna i processen mot Pjatakov och hans medanklagade och övertygade mig om det mönstergilla rättsförfarandet mot de anklagade. Känslan av avsky mot dessa förbrytare stegrades då man åhörde deras muntliga bekännelser, men samtidigt fick man också en känsla av stor tacksamhet och beundran gentemot de rättsinstanser och övriga sovjetorgan som genom sin plikttrohet, vaksamhet och järnhårda beslutsamhet genomfört denna nödvändiga upprensning med sovjetlandets, världsproletariatets och socialismens fiender. Den internationella sammansvärjningen mot Sovjetunionen och socialismen, världsfascismens mordiska verksamhet och krigsplaner, har genom räfsten med dessa fascismens agenter inom Sovjetunionen tillfogats förkrossande slag. Den sovjetfientliga hetspropaganda som socialismens öppna och förstuckna fiender fört kring processerna visar med vilket ursinne kontrarevolutionen söker värja sig. Var och en som läser föreliggande dokument och därigenom erhåller kännedom om fakta, får en lätt uppgift då det gäller att bemöta sovjethetsen och bekämpa Sovjetunionens och socialismens fiender. Sovjetunionens självklara rätt och plikt att göra upp med de inre fienderna behöver icke försvaras, men det är nödvändigt att klargöra för massorna att det är i deras eget intresse att dessa skadegörare och förrädare oskadliggöres. I kampen mot fascismen, i kampen för freden, och för socialismen, ger ett studium av här föreliggande dokument ovederläggliga argument.

Stockholm i april 1938

Sven Linderot.

Anklagelseakten

i målen mot

N. I. Bucharin, A. I. Rykov, G. G. Jagoda, N. N. Krestinskij, Ch. G. Rakovskij, A. P. Rosengolz, W. I. Ivanov, M. A. Tsjernov, G. F. Grinko, I. A. Selenskij, S. A. Bessonov, A. Ikramov, F. Chodsjajev, W. F. Sjarangovitsj, P. T. Subarev, P. P. Bulanov, L. G. Levin, D. D. Pletnev, I. N. Kasakov, W. A. Maximov-Dikovskij och P. P. Krjutsjkov, vilka anklagas för att på uppdrag av mot Sovjetunionen fientliga utländska staters spioneriorgan, bildat en grupp av sammansvurna under beteckningen "Högerns och trotskisternas block", för att utöva spionage till förmån för främmande makter, skadegörelse- och diversionsverksamhet, terror, underminering av SU:s försvarskraft och provokationer för väpnade överfall från dessa staters sida mot SU samt vidare satt som sitt mål att stycka sönder Sovjetunionen och från den avskilja Ukraina, Vitryssland, de centralasiatiska republikerna, Georgien, Armenien, Aserbejdsjan och kustområdet i Fjärran Östern till förmån för ovannämnda främmande makter och slutligen arbetat för att störta den i Sovjetunionen bestående socialistiska samhälls- och statsordningen, upprätta kapitalismen och bourgeoisins makt.

De av inrikeskommissariatets organ genomförda undersökningarna har ådagalagt, att de anklagade på uppdrag av fientligt sinnade utländsk, staters spioneriväsen bildat en sammansvärjning under beteckningen ”högerns och trotskisternas block”. Detta block satte som sitt mål att störta den socialistiska samhälls- och statsordningen, att återupprätta kapitalismens och bourgeoisins makt i Sovjetunionen och att stycka sönder landet. Blocket avsåg att från Sovjetunionen skilja Ukraina, Vitryssland, Georgien, Armenien, Aserbeidsjan, de mellanasiatiska republikerna och det sovjetryska kustområdet i Fjärran östern samt att överlämna alla dessa områden till ovan nämnda stater.

”Högerns och trotskisternas” block samlade inom sina led illegala sovjetfientliga grupper av trotskister, högerelement, Sinovjevister, mensjeviker, socialrevolutionärer, borgerliga nationalisterna i Ukraina, Vitryssland, Georgien, Armenien, Aserbeidsjan och de mellanasiatiska republikerna. Detta bekräftas även genom det material, som framkommit vid processer i andra delar av Sovjetunionen, bl. a. i processen mot Tuchatsjevskij, mot de georgiska borgerliga nationalisterna Mdivani, Okudshawa m. fl. Medlemmarna i ”Högerns och trotskisternas block”, vilka icke hade något stöd i Sovjetunionen, satte, i kampen mot den socialistiska samhälls- och statsordningen i Sovjetunionen och för övertagandet av makten, uteslutande sitt hopp till den väpnade hjälpen från de utländska angriparna, vilka lovat hjälpa de sammansvurna under förutsättning av att man genomförde sönderstyckandet av Sovjetunionen och avskiljandet från Sovjetunionen av Ukraina, kustområdet i Fjärran östern, Vitryssland, de mellanasiatiska republikerna, Georgien, Armenien och Aserbeidsjan. En dylik överenskommelse underlättades därigenom, att många ledande medlemmar av denna sammansvärjning sedan lång tid var agenter för utländska makters spionage, och under loppet av flera år har utövat spioneri till förmån för dessa.

Detta gäller framför allt sammansvärjningens inspiratör — folkfienden *Trotskij*. Hans förbindelse med Gestapo bevisades fullständigt under processerna mot Trotskij-Sinovjevs terroristiska centrum 1936 och mot det sovjetfientliga trotskistiska centrum i januari 1937. Under förundersökningen har det konstaterats, att Trotskij stod i förbindelse med den tyska spionagetjänsten redan sedan 1921 och med den engelska Intelligence Service sedan 1926. Den anklagade *Krestinskij* trädde 1921 på direkt uppdrag av folkfienden Trotskij i brottslig förbindelse med den tyska spionagetjänsten. Den anklagade *Rosengolz* — en av ledarna för den trotskistiska illegala organisationen — påbörjade år 1923 sitt spioneriarbete till förmån för den tyska generalstaben, och för den engelska spionagetjänsten 1926. Den anklagade *Rakovskij* — en av dem som stod Trotskij närmast och som var en av hans förtrogna — var sedan 1924 agent åt Intelligence Service och sedan 1934 agent åt det japanska spioneriväsendet. Den anklagade *Tsjernov* påbörjade sitt spioneriarbete till förmån för Tyskland år 1928, i det han på initiativ av och med stöd av den beryktade emigrantemensjeviken *Dan* trädde i förbindelse med den tyska spionagetjänsten. Den anklagade *Sjarangovitsj* värvades under år 1921 av den polska spionagetjänsten och sändes av denna till Sovjetunionen, i och för spioneriverksamhet. Den anklagade *Grinko* blev år 1932 spion åt tyska och polska spionagetjänsten. Ledarna för ”Högerns och trotskisternas block”, däribland *Rykov*, *Bucharin* m. fl., var fullkomligt informerade om sina medsammansvurnas spioneriförbindelser och uppmuntrade med alla medel en utvidgning av dessa förbindelser.

Överenskommelsen med det utländska spionaget underlättades även därigenom, att en del av de anklagade varit provokatörer och agenter i den tsaristiska ochranans tjänst. I sin ständiga ångest för att bli avslöjade såg dessa deltagare i sammansvärjningen sin enda räddning i störtandet av sovjetmakten, avskaffandet av sovjetregimen och återupprättandet av storgodsägarnas och kapitalisternas makt; den makt under vilken de ansåg sig utom all fara

och i vars intresse de låtit sig mutas av den tsaristiska ochranan. Sålunda var den anklagade Selenskij sedan 1911 agent för gendarmeriförvaltningen i Samara. Den anklagade *Ivanov* påbörjade 1911 sin verksamhet som provokatör i det han trädde i tjänst hos ochranan i Tula. Den anklagade *Subarov* antogs år 1908 i ochranans tjänst. På direkta anvisningar av utländska spionaget har de sammansvurna bedrivit ett omfattande spioneriarbete, organiserat terroråd och skadegörelser i syfte att uppnå Sovjetunionens nederlag vid det förestående överfallet från de fascistiska angriparnas sida; de har med alla medel provocerat ett påskyndande av detta överfall, och de organiserade och utförde även en rad terroristiska dåd mot kommunistiska partiets och regeringens ledare och mot välkända sovjetpersonligheter.

Spionage, mot sovjetstaten och förräderi mot hemlandet.

De flesta ledarna inom ”Högerns och trotskisternas block” utförde sin brottsliga verksamhet på direkt order av Trotskij och i enlighet med hans planer, vilka utförligt utarbetats i vissa utländska staters generalstabers. Tyska spionagetjänstens agent — den kände trotskisten och anklagade *Krestinskij* — har sålunda förklarat:

”Jag upptog spioneriförbindelse med tyskarna på direkt anvisning av Trotskij, som gav mig i uppdrag, att därvid inleda förhandlingar med general Seeckt.”

Den anklagade *Krestinskij* förklarade om omständigheterna kring den trotskistiska organisationens upptagande av förbindelser med det tyska spioneriväsendet, att han under vintern 1921 förde förhandlingar med befälhavaren för tyska riksvärnet, general Seeckt, om erhållandet av finansiellt stöd från riksvärnet för ledandet av det trotskistiska undermineringsarbetet, såsom en gentjänst för det spionerimaterial, som trotskisterna ställde till det tyska spionagets förfogande. Den anklagade *Krestinskij* förklarade bl. a.:

”... Trotskij gav mig i uppdrag, att vid ankomsten till Berlin inleda förhandlingar med general Seeckt i denna fråga. Dessa Trotskijs direktiv utförde jag ...”

Under vintern 1921 ”överenskom vi med generalerna Seeckt och Hasse, att vi skulle hjälpa riksvärnet att upprätta en rad spioneriagenturerna inom Sovjetunionen, i det vi skulle låta riksvärnets utsända spioner passera obehindrat in i landet och genom att vi skulle förse riksvärnet med spionerimaterial, eller med andra ord genom att vi helt enkelt blev tyska spioner. I gengäld förpliktade sig riksvärnet att utbetala ett årligt understöd på 250.000 mark för det kontrarevolutionära trotskistiska arbetet.”

”Utbetalningen av dessa subventionsmedel skedde regelbundet flera gånger årligen, mestadels i Moskva, men en del gånger även i Berlin. Om pengarna av en eller annan anledning ej blivit utbetalda i Moskva erhöll jag dem i Berlin direkt genom Seeckt, och jag överlämnade mestadels personligen pengarna till Trotskij i Moskva.”

Den anklagade *Rosengolz* förklarade:

”Min spioneriverksamhet började redan 1923, då jag på anvisning av Trotskij överlämnade en del hemliga, uppgifter till riksvärnets befälhavare Seeckt och tyska generalstabens chef Hasse. Senare knöt en viss ambassadör i Sovjetunionen, herr N., omedelbar förbindelse med mig, till vilken jag regelbundet överlämnade hemliga uppgifter. Efter herr N:s avresa fortsatte jag spioneriförbindelserna med den nya ambassadören herr N.”

Efter den fascistiska omvälvningen i Tyskland antog trotskisternas spioneriverksamhet ännu bredare omfattning och fick skarp utpräglad defaitistisk karaktär.

Den anklagade *Bessonov* förde, enligt sina egna bekännelser, icke blott personligen förhandlingar med Rosenbergs närmaste medarbetare Deitz i nazipartiets utrikespolitiska

avdelning om ett understödjande av den sovjetfientliga sammansvärjningen, utan var också informerad om de sammanträden och förhandlingar, som Trotskij hade med Hesa, Niedermeyer och professor Haushofer, med vilka Trotskij uppnådde en överenskommelse på de villkor, som omtalades av Pjatakov vid processen i fjol mot det sovjetfientliga trotskistiska centrum.

Den anklagade Bessonov förklarade bl. a.: ”... som framgår av dess villkor ... , koncentrerades huvuduppmärksamheten i det trotskistiska underjordiska arbetet till underminerings-, spioneri och skadegörelsearbete samt terrordåd inom Sovjetunionen.”

Blockets defaitistiska verksamhet inskränkte sig emellertid icke enbart till förbindelserna med den tyska fascismen till en överenskommelse mellan Trotskij och den trotskistiska organisationen i Sovjetunionen och den tyska regeringen om utförandet av defaitistisk verksamhet på anvisning av tyska spionagetjänsten.

Deltagarna i den sovjetfientliga sammansvärjningen inställde sig, i enlighet med Trotskijs anvisningar, även på samarbete med en annan fascistisk angripare — Japan. Enligt vad den anklagade Krestinskij erkänt, förklarade Trotskij för honom vid ett sammanträffande i Meran i oktober 1933, att upprättandet av intimare förbindelser med det japanska spionageväsendet var nödvändigt. Denna Trotskijs anvisning förmedlade Krestinskij till Pjatakov och andra ledare för sammansvärjningen vilka genom den anklagade Rakovskij och andra medsammansvurna upptog förrådiska förbindelser med representanter för Japan, och vilka i sin tur förpliktade sig att lämna väpnad hjälp vid störtandet av sovjetmakten, varvid de sammansvurna i gengäld lovade till Japan överlåta kustområdet i Fjärran Östern. Den anklagade Rakovskij knöt på uppdrag av Pjatakov under sitt uppehåll i Tokio sommaren 1934 brottsliga förbindelser med vissa kretsar.

Härom har den anklagade Rakovskij förklarat:

”Efter mitt uppehåll i Tokio blev jag direkt spioneriagent åt en viss regering. Jag värvades för detta ändamål, på uppdrag av en viss regering, genom en herr N., som var en av de inflytelserikaste politikerna i det kapitalistiskt-feodala Japan och en av landets största plutokrater”. Den anklagade Rakovskij förklarade vidare: ”Trotskij var sedan slutet av 1926 agent åt Intelligence Service i England, vilket han själv meddelade mig.”

De grupper av borgerliga nationalister, vilka tillhörde ”Högerns och trotskisternas block”, stod ävenledes i den mest intima förbindelse med utländska spionaget. Sålunda förklarade den anklagade *Grinko*, som var agent för tyska och polska spionagetjänsten, bl. a. följande om den verksamhet, som utfördes av den ukrainska nationalfascistiska organisation, till vars ledare han hörde:

”1930 diskuterade vår organisation nödvändigheten av att överenskomma med Polen om militär hjälp vid ett uppror mot sovjetmakten i Ukraina. Genom dessa förhandlingar med Polen kom en överenskommelse till stånd, och polska generalstaben förstärkte vapensändningarna och sändandet av skadegörare och Petljuraemissarier till Ukraina.”

”I slutet av 1932 upptog jag, på grund av min nationalistiska verksamhet, brottsliga förbindelser med herr N. Jag hade sammankomster med honom i mitt ämbetsrum, där herr N. brukade infinna sig för att samtala om angelägenheter, som rörde en tysk koncession.”

”Under andre hälften av 1933 sade herr N. direkt till mig, att tyska fascisterna i ukrainska frågan önskade samarbeta med de ukrainska nationalisterna. Jag gick med på samarbetet, och under loppet av åren 1933/34 hade jag flera sammankomster med herr N., och före hans avresa från

Sovjetunionen satte han mig i förbindelse med herr N., med vilken jag i fortsättningen upprätthöll mina förrådiska förbindelser.”

En annan deltagare i den sovjetfientliga sammansvärjningen, en av ledarna för den nationalistiska organisationen i Usbekistan, den anklagade *Ikramov*, förklarade bl. a.:

”För oss framstod det som allt nödvändigare att närma oss en av de europeiska staterna, som skulle gett oss omedelbar hjälp vid ögonblicket för den väpnade kampen mot sovjetmakten.”
”... några medlemmar av den kontrarevolutionära organisationen ansåg att England var det land, som kunde ge oss bästa hjälpen, enär det är ett starkt land och med tillräckligt kraft kunde understödja oss vid ögonblicket för den omedelbara väpnade kampen.”

Den anklagade *Sjarangovitsj* — agent för polska spioneritjänsten och en av ledarna för de vitryska nationalfascisternas sovjetfientliga organisation, förklarade:

”Vid denna tidpunkt (1933) var alla meningsmotsättningarna mellan högergruppen, trotskisterna och nationalfascisterna utplånade. Allesammans satte vi oss som mål — att bekämpa sovjetmakten med alla till buds stående medel, däribland också terror, skadegörelser och defaitisk verksamhet.”
”Trots att de anvisningar, som vi erhöll, ibland kom från högerns och trotskisternas centrum i Moskva, och ibland från Warszawa — från vissa polska kretsar — fanns det i fråga om innehållet ingen skillnad på dem, utan de stämde överens och blev utförda av oss ..

Den anklagade *Rykov* bekräftar till alla delar förekomsten av förrådiska förbindelser med det fascistiska Polen, i det han tillstått följande:

”Deltagarna i högergruppen upprätthöll i enlighet med högercentrums och mina personliga anvisningar förbindelserna med det fascistiska Polen, speciellt med de polska spionerorganen, i avsikt att förverkliga våra sammansvärjnings- och förräderiplaner.”
”Den gemensamma formel, om vilken vi den gången enades, gick ut på, att vi vid förhandlingarna med Polen skulle gå med på Vitrysslands avskiljande från Sovjetunionen samt att det skulle bildas” ett ”oberoende” Vitryssland under polskt beskydd,”

En del av högerblocket stod i omedelbar förbindelse med de utländska staternas spioneriväsen, och de räknade enbart med denna hjälp i sin kamp mot sovjetmakten. Andra återigen upprätthöll dessa förbindelser genom sina medhjälpare. Den anklagade Bucharin var informerad om L. Trotskij's förhandlingar med de tyska fascisterna och förberedde på samma sätt som L. Trotskij Sovjetunionens nederlag och avskiljandet av Ukraina, Vitryssland, kustområdet i Fjärran Östern, Georgien, Armenien, Aserbejdjan och de mellanasiatiska republikerna. Hela den brottsliga verksamhet, som utförts av den sovjetfientliga högergruppen, vilken tillhörde ”Högerns och trotskisternas block”, bevisar, att högergruppen i samma utsträckning som de övriga deltagarna i denna sammansvärjning, var en de utländska generalstabernas agentur. Detta erkände även helt och hållet den anklagade *Bucharin*, som förklarade följande:

”Vid den tidpunkt, då Trotskij förde förhandlingar med de tyska fascisterna och lovade att avträda sovjetområden till dem, hade vi inom högern redan bildat ett block med trotskisterna. Radek meddelade mig, att Trotskij betraktade Sovjetunionens nederlag i ett krig med Tyskland och Japan såsom den största chansen för oss att gripa makten. Han föreslog därför, att vi efter detta nederlag skulle avstå Ukraina till Tyskland och Fjärran Östern till Japan. Radek meddelade mig härom 1934.”

Den anklagade *Chodsjajev* har i samband härmed förklarat:

”Bucharin påvisade, att Usbekistan och Turkmenistan måste skiljas från Sovjetunionen och ställas under Japans och Tysklands beskydd, men att det därvidlag inte skulle kunna lyckas oss att förbigå England, utan man måste även knyta an till engelsmännen. Frågan om Englands beskydd betraktades som det mest reella, och därför riktades även huvuduppmärksamheten på England.”

Den anklagade *Rykov* har förklarat:

”Vad det gäller vår defaistiska ståndpunkt delades denna fullkomligt även av Bucharin, och han uttalade sig för denna ståndpunkt ännu skarpare än vi. Det var just han som föreslog och formulerade tanken om att i händelse av ett krig öppna fronten för tyskarna.”

”Liksom även andra medlemmar av högerns centrum var jag informerad om att våra kontrarevolutionära representanter inlett förrådiska underhandlingar med de tyska fascisterna, vars stöd vi eftersträvade. Naturligtvis knöt vi till denna hjälp även nödvändigheten att inrymma de tyska fascisternas gentjänster, vilket vi också gick med på.”

På direkt anvisning av det utländska fascistiska spionaget organiserade de sovjetfientliga sammansvurna i en del republiker, områden och kretsar inom Sovjetunionen ett vitt förgrenat nät av skadegörargrupper, vilka omfattade en rad fabriker inom industrin, transportväsendet, jordbruket och varufördelningsapparaten. Efter avslutandet av överenskommelsen med de fascistiska regeringarna om förrådiskt öppnande av sovjetfronterna för dessa fascistiska staters arméer under ett krig arbetade deltagarna i högerns och trotskisternas sammansvärjning på att undergräva Röda arméns materiella — tekniska basis — rustningsindustrin. De sammansvurna räknade med att under ett krig spränga i luften och förstöra det socialistiska fosterlandets utslagsgivande rustningsfabriker. De förberedde även katastrofer vid militära järnvägstransporter, vilka skulle ha krävt massor av människoliv. De satte sig som uppgift att lamslå hela landets ekonomiska liv, arméns förplägnad och dess tillförsel av krigsmaterial. En rad dylika sabotage- och skadegörelsehandlingar har redan utförts av de sammansvurna inom vissa delar av folkhushållningsorganen. Det utländska spionagets köpta verktyg, folkfienden Trotskij, krävde i en rad av sina brev och personliga anvisningar till ledande medlemmar av den sovjetfientliga sammansvärjningen i Sovjetunionen, att skadegörelse- och sabotageverksamheten inom Sovjetunionen skulle förstärkas. Den anklagade *Krestinskij* har förklarat, att Trotskij år 1935 i Meran personligen sade till honom, att det

”skulle vara mycket lättare för honom, Trotskij, att föra förhandlingar med tyskarna, om han kunde säga till dem, att faktiskt ett allvarligt arbete var igång för genomförande av sabotage- och skadegörelsehandlingar för att förbereda terror.”

En rad av de inom det sovjetryska området i Fjärran Östern utförda sabotagehandlingarna har förberetts och utförts av deltagarna i den sovjetfientliga sammansvärjningen på direkt anvisning av japanska spionerorgan och folkfienden Trotskij. Sålunda organiserades på anvisning av den japanska spionagetjänsten den järnvägskatastrof som drabbade det med armémateriel lastade godståget vid stationen Volotsjajevka och den katastrof, som drabbade tåg nr 501 på linjen Chor-Dormidotovka, varvid 21 personer dödades och 45 skadades. På japanernas anvisningar utfördes även sabotagehandlingar i kolgruvorna nr 10 och 20 i Sutsjan. Om dylika direktiv, som utgått från Trotskij, har den anklagade *Rosengolz* vid förundersökningen förklarat:

”Utöver de anvisningar, som jag erhöll genom Krestinskij och Sedov, och enligt vilka det skulle genomföras skadegörelsearbete inom folkkommisariatet för utrikeshandeln i syfte att direkt hjälpa Tyskland och Japan, bestämdes karaktären av min verksamhet även genom anvisningar från vissa ambassadörer i Sovjetunionen, herr N. och herr N. Förbindelserna med dessa ambassadörer spelade

härvidlag en stor roll, enär jag i mitt arbete måste låta leda mig av deras konkreta anvisningar. Efter att ha hört mig för hos Tchatjevskij och Rykov underrättade jag den förre genom Krestinskij och den senare personligen om Trotskijs direktiv om skadegörelsearbetet och båda godkände mitt verkställande av dessa uppdrag. Skadegörelsearbetet inom utrikeshandeln utvecklade sig i följande tre riktningar: 1) Ekonomisk hjälp till Tyskland och Japan på Sovjetunionens bekostnad; 2) Sovjetunionen tillfogades ekonomiska förluster och skador; 3) Politisk skadegörelse mot Sovjetunionen.”

Den anklagade *Sjarangovitsj* har härom tillstått:

”För det praktiska förverkligandet av våra planer skapades ett nät av grupper för skadegörelse och sabotage . . . Vi var allesammans, från organisationens ledare till de enkla medlemmarna, nationalisterna och vi arbetade mot Sovjetmakten för att från Sovjetunionen skilja Vitryssland. Vi använde oss härvidlag av alla upptänkliga medel . . .”

Den anklagade *Tsjernov*, som under flera år varit tyska spionagetjänstens hemliga agent i Sovjetunionen, utnyttjade aktivt sin höga ämbetsställning i Sovjetunionen till att på anvisning av tyska spionaget organisera en rad skadegörelse och sabotagehandlingar inom jordbruket.

På anvisning av ”Högerns och trotskisternas block” utvecklade den anklagade *Sjarangovitsj* omfattande skadegörelseverksamhet inom jordbruket och industrin i Vitryssland.

Den tyske spionen, den anklagade *Tsjernov*, har erkänt följande om sin brottsliga förbindelser med den tyske spionen Scheffer, (som var Berliner Tageblatts korrespondent i Moskva), och om sitt skadegörelsearbete inom jordbruket:

”Då jag överfördes till arbete i kommittén för anskaffning och lagring överlämnade Scheffer en order till mig från tyskarna, att utföra skadegörelseverksamhet inom denna kommitté, speciellt ifråga om mobiliseringsförråden. Spioneritjänstens anvisningar om denna verksamhet stämde överens med de anvisningar, jag erhöll från Rykov som medlem av högerorganisationen. Med desto större beredvillighet verkställde jag därför anvisningarna.”

Den anklagade *Tsjernov* har i samma sak tillstått:

”1934 erhöll jag vid en sammankomst med Rykov i dennes sommarhem i uppdrag att förstärka skadegörelsearbetet inom jordbruket. Detta uppdrag verkställde jag, och jag genomförde skadegörelse- och sabotageverksamheten aktivt och noggrant.”

Under rannsakingen av de anklagade avslöjades även omfattande skadegörelse inom jordbruket i Usbekistan, där nationalistiska organisationer härjade. Dessa organisationer hade genom sina ledare — de anklagade *Ikramov* och *Chodsjajev* — bildat ett block med den sovjetfientliga sammansvärjningens centrum. En av ledarna för denna nationalistiska organisation, den anklagade *Faisulla Chodsjajev* har erkänt:

”Vi inskränkte oss icke enbart till förberedelse av en kader för den väpnade kampen mot sovjetmakten, utan vi arbetade redan nu aktivt på att undergräva Sovjetunionens makt.”

Den anklagade *Ikramov* har förklarat, att ”Högerns och trotskisternas block” ställt honom följande uppgifter:

”a) Att arbeta för förberedande av ett väpnat uppror i Usbekistan. Detta uppror skulle utbryta vid tidpunkten för interventionen;

b) att energiskt bedriva skadegörelse- och sabotagearbete inom alla folkhushållningsorgan, för att genom följderna av detta arbete framkalla missnöje med sovjetmakten bland de arbetande, och därigenom skapa gynnsam jordmån för organiseringen av det väpnade upproret vid den lägliga tidpunkten . . ." Dessutom skulle i enlighet med vår plan sabotaget och skadegörelsen förhindra ett stärkande av Sovjetunionens försvarsberedskap."

Den anklagade *Grinko* utförde skadegörelse inom finansväsendet, och han har om sin verksamhet uttalat följande:

"Huvudsyftet med sabotagearbetet inom folkkommissariatet för finanserna var, att försvaga sovjetrubeln, att undergräva Sovjetunionens finansiella ställning, att åstadkomma förvirring inom landets ekonomiska liv och att skapa missnöje bland de arbetande mot sovjetmaktens finanspolitik, liksom också missnöje mot skatterna och den dåliga skötseln av sparkassorna samt förseningen av löneutbetalningarna. Detta skulle leda till organiserat missnöje bland massorna mot sovjetmakten och underlätta konspiratörernas värvning av anhängare samt underlätta deras upprorsverksamhet."

Den anklagade *Selinskij* har berättat, att den av honom inom det kooperativa centralförbundet och de kooperativa föreningarna organiserade skadegöraregruppen saboterat planerna och åstadkommit oreda vid fördelningen av sådana livsmedel som socker, smör, ägg, tobak och liknande varor, samt att man försenade varuleveranserna till byarna. Med alla till buds stående medel åstadkom man förvirring i statistiken och bokföringen, vilket ledde till förskingningar och slöseri med statens medel, samtidigt som man även uppmuntrade och bedrog konsumenterna. Den anklagade *Selinskij* har om denna verksamhet förklarat:

"Detta läge gjorde att tjuvarna blev ostraffade, medan den ärlige arbetaren inte kunde klara ut räkenskaperna, utan oundvikligen råkade i klorna på försnillarna.."

Även den anklagade *Rosengolz* bedrev förräderi och skadegörelseverksamhet i betydande omfattning: *Rosengolz* har bl. a. förklarat:

"Då Trotskij hade träffat överenskommelse med Tyskland och Japan, varom jag var informerad (såväl genom resultatet av sammankomsten med Sedov 1933 som även genom överenskommelsen med honom vid sammankomsten 1934), och då jag dessutom erhållit motsvarande anvisningar från Trotskij, tjänade även min verksamhet inom utrikeshandeln samma syfte."

Samtidigt ställde konspiratörerna sig som uppgift, att på order av den fascistiska spionagetjänsten organisera en bandit- och upprorsrörelse inom Sovjetunionen, varvid man räknade med att dessa sovjetfientliga bandit- och upprorsgrupper skulle genomföra en aktion i ryggen på Röda armén vid krigsutbrott eller intervention. Den anklagade *Rykov* har i detta sammanhang tillstått:

"Vi slog in på den våldsamma omstörtningens väg och försökte störta kommunistiska partiets ledning och sovjetmakten genom att organisera kulakuppror."

Organiserandet av dessa väpnade kulakuppror i ryggen på Röda armén stod i överensstämmelse med de fascistiska staternas planer och beräkningar för dessa staters förberedda överfall på Sovjetunionen. Konspiratörerna inom höger- och trotskistblocket förberedde sina aktioner på anvisning av de fascistiska staternas generalstab.

Den anklagade *Chodsjajev* har i detta sammanhang erkänt:

”Huvuduppgiften i vår organisations praktiska verksamhet var förberedande av en aktiv sovjetfientlig kader och dess uppfostran för kampen mot Sovjetunionen. Vi inpräntade hos medlemmarna av organisationen, att kampen mot sovjetmakten skulle komma att anta skarpa former och även medföra väpnade sammanstötningar. Därför lade vi stor vikt vid förberedandet av aktiva kampgrupper bland medlemmarna av vår organisation.”

Organisatorerna av denna bandit- och upprorskader stödde sig endast på resterna av gamla kontrarevolutionära element och räknade dessutom med att kunna fylla sina upprorsreserver med resterna av de mellanasiatiska bastmatsjbanditema och vitgardisterna samt genom kriminella förbrytare och internerade fångar. Den anklagade *Ikramov* yttrade i detta sammanhang:

”Vi upprätthöll erforderliga kadrer, vilka på en senare tidpunkt skulle ha använts för den väpnade kampen mot sovjetmakten. Dessa kadrer utgjordes i första hand av överblivna rester av kulaker, präster och f. d. bastmatsjbanditer. De organisationsmedlemmar som var sysselsatta med ledande arbete i råjongerna, erhöll i uppdrag, att övervaka dessa kadrer. Dessutom förmodade vi att de bastmatsjbanditer, som på sin tid flytt till utlandet, vid upproret skulle överskrida gränsen och tränga in på sovjetterritoriet.”

För att i möjligaste mån utvidga upprorsrörelsens basis upptog sammansvärjningens ledare även förbindelser med socialrevolutionärernas organisation, vilken bedrev illegal verksamhet. Härom har *Bucharin* yttrat:

”Upprättandet av förbindelser med socialrevolutionärerna går tillbaka till den tidpunkt, då högergruppen satte sitt hopp till kulakupproren. I samband med att högergruppen skred till organisering av dessa uppror blev det nödvändigt att söka förbindelse med socialrevolutionärerna, vilka hade försänkningar bland byarnas kulakskikt. Personligen upptog jag genom *Semjonov* förbindelse med socialrevolutionärernas illegala centralkommitté i Sovjetunionen och genom *Tsjelenov* med deras utländska centralkommitté i Paris.”

Mord på sovjetstatens ledande personligheter — Kirov, Mensjinskij, Kujbysjev, Gorkij. — Sammansvärjningen mot Lenin 1918.

När konspiratorerna i ”högerens och trotskisternas block” icke längre kunde hoppas på ett störtande av sovjetregimen genom spionageverksamhet, skadegörelser, sabotage och kulakuppror övergick de i sitt hat och raseri mot Sovjetunionen till att förbereda och utföra terroristiska handlingar mot partiets och regeringens ledare. Av undersökningen framgår att högerens och trotskisternas block” på grundval av en direkt överenskommelse med japanska och tyska spionagetjänsten och på uppdrag av folkfienden *Trotskij* har utfört en rad terrordåd mot sovjetlandets bästa män.” Blockets övergång till dylika terrordåd motiverades av den anklagade *Rykov* på följande sätt:

”På grund av den kontrarevolutionära högergruppens illegala och konspirativa karaktär, och då den inte hade någon som helst massbasis för sitt kontrarevolutionära arbete och då det ej heller fanns någon utsikt till att komma till makten genom någon annan väg — ansåg blockets centrum att terrorn och en ”palatsrevolution” skulle ge oss ett perspektiv.”

Den anklagade *Bucharin* har i detta sammanhang förklarat:

”Vid ett sammanträffande med *Pjatakov* 1932 erfor jag av honom att han träffat *Sedov* och genom denne erhållit direkta anvisningar från *Trotskij* att övergå till terror mot kommunistiska partiets ledning och sovjetmakten. Jag måste erkänna, att vi i själva verket den gången träffade en

överenskommelse med terrorister, och att vi vid samtalet med Pjatakov kom överens att samordna våra och Trotskijs handlingar, vilka gick ut på att med våld störta partiledningen och sovjetmakten.”

Den anklagade *Ivanov* har i detta sammanhang förklarat:

”Beträffande terrorn förklarade Bucharin, att det som han uttryckte sig, för vårt maktövertagande var mycket viktigt att partiets och sovjetmaktens ledare ”likviderades” och att detta skulle bidra till Sovjetunionens nederlag under kriget.”

Den anklagade *Rykov* tillstod följande:

”Vi slog in på terrorns väg, såsom en metod i vår kamp mot sovjetmakten. Denna vår ståndpunkt kom till uttryck i vår och särskilt i min konkreta verksamhet för att förbereda terroristiska anslag mot politiska byråns medlemmar, kommunistiska partiets och regeringens ledare, i första hand mot Stalin, Molotov, Kaganovitsj och Vorosjilov. Redan 1934 gav jag den av mig organiserade gruppen kring Artemenko i uppdrag att utspionera parti- och regeringsledarnas bilar.”

Den anklagade *Bucharin* har förklarat:

”Jag vill bekänna sanningen och förklarar, att jag rapporterade om detta förslag på centrums möte och att vi beslöt, att ge Semjonov i uppdrag att organisera terrorgrupper.” -

Genom undersökningen har konstaterats, att även mordet på Kirov utfördes på order av högertrotskisternas block. En av medbrottslingarna i detta gemena mord var den anklagade *Jagoda*, som förklarat följande:

”Att mordet på Kirov beslutats av de sammansvurnas centrum erfor jag i förväg av Jenukidse. Denne uppmanade mig att inte lägga några hinder i vägen för organiserandet av detta terrordåd och jag gick med härpå. I detta syfte lät jag från Leningrad tillkalla Saporosjez, vilken fick anvisning av mig, att inte lägga några hinder i vägen för förberedelserna till mordet på Kirov.”

Dessa Jagodas yttrande har under rannsakingen bekräftats av Saporosjez och Jenukidse.

Rannsakingen har även avslöjat, att Gorkij, Mensjinskij och Kuibysjev fallit offer för terrordåd, som utförts på order av det ”förenade centrum” och ”högerens och trotskisternas block”.

Anklagade *Jagoda* yttrade:

”Högerens och trotskisternas förenade centrum försökte länge bearbeta Gorkij och slita honom lös från Stalin, som han stod nära. Kamenev, Tomskij och en rad andra sattes för detta ändamål i kontakt med Gorkij. Detta medförde emellertid inte några påtagliga resultat. Gorkij förblev precis som förut trogen Stalin och var en entusiastisk anhängare till och förfäktare av Stalins linje. När frågan om störtandet av den stalinska ledningen och högerens och trotskisternas gripande av makten på allvar rullades upp, kunde centrat inte underlåta att räkna med Gorkijs utomordentliga inflytande i landet och hans auktoritet i utlandet. För Gorkij leva, så kommer han att höja sin stämma till protest mot oss. Det kunde vi inte tåla. Därför måste det förenade centrum, när det hade övertygat sig om, att det inte var möjligt att skilja Gorkij från Stalin, fatta det beslutet att avlägsna Gorkij.”

Den anklagade Jagodas yttranden bekräftas också i full utsträckning av den anklagade *Rykov*, som yttrade:

”Det är mig bekant, att Trotskij genom sina representanter i förbindelsecentrat med alla medel underblåste hätska stämningar mot Gorkij. Det förklaras naturligtvis därigenom, att Trotskij väl kände till, att Gorkij ansåg honom för bedragare och äventyrare. A andra sidan var det allmänt bekant, att Gorkij stod Stalin nära, och den omständigheten, att han var en obrottslig politisk anhängare till Stalin, framkallade vår organisations hätskhet mot Gorkij.”

”1935 hade jag ett samtal med Jenukidse, som direkt förklarade för mig, att blockets trotskistisk-sinovjevistiska del längtade efter att göra slut på Gorkijs politiska aktivitet och för att uppnå detta inte skulle sky några medel. Genom detta samtal blev det klart för mig, att det också kunde vara tal om teoretiska metoder för att skaffa Gorkij ur vägen.”

Detta bekräftade också den anklagade *Bucharin*, som yttrade, att Tomskij i början av 1935 meddelade:

”Den trotskistiska delen av blockets förenade centrum framlade förslaget att organisera en fientlig handling mot Gorkij som anhängare av stalinsk politik.”

Den anklagade *Bessonov* fick personligen en sådan ”riktlinje” direkt av Trotskij under sitt sammanträffande med Trotskij i slutet av juli 1934. Enligt den anklagade *Bessonov* förklarade Trotskij vid detta sammanträffande:

”Det skulle vara ett oförlåtligt pryderi, om vi inte omedelbart konsekvent övergick till fysisk förintelse av Stalin och alla hans närmaste stridskamrater.”

”Gorkij står Stalin mycket nära. Han spelar en utomordentligt stor roll, då det gäller att vinna den demokratiska allmänna opinionens sympatier i världen och särskilt i Västeuropa för Sovjetunionen. Gorkij är i hög grad populär som Stalins bästa vän och förfäktare av partiets generallinje. Våra tidigare anhängare från intellektuella kretsar vänder sig under Gorkijs inflytande i stor utsträckning från oss. Under dessa omständigheter drar jag den slutsatsen, att Gorkij måste röjas ur vägen. Överlämna detta uppdrag från mig i kategorisk form till Pjatakov: 'Gorkij måste till varje pris fysiskt förintas'.”

På grund av denna anvisning från folkfienden Trotskij fattade ”högerens och trotskisternas block” det oerhörda beslutet att mörda Gorkij. ”Jag fick i uppdrag att verkställa detta beslut” — sade den anklagade *Jagoda*. Till direkta exekutorer av denna gemena plan utsåg *Jagoda* de i det föreliggande brottmålet anklagade: doktor Levin, Gorkijs f. d. husläkare, professor Pletnev, Gorkijs sekreterare Krjutsjkov och sin egen sekreterare Bulanov.

Den anklagade *Bulanov* yttrade:

”Personligen var jag vittne till, hur *Jagoda* upprepade gånger kallade Krjutsjkov till sig och den sistnämnde rekommenderade att Gorkij skulle ådragas en förkylning och på ett eller annat sätt fås att insjukna. *Jagoda* betonade, att Gorkijs lungor var i ett sådant tillstånd, att varje förkylning skulle påskynda hans chans att dö. Allt det övriga skall nog Pletnev och Levin utföra, vilka har motsvarande uppdrag härom.”

Den anklagade *Pletnev*, som direkt deltagit i mordet på Gorkij och Kujbysjev; yttrade:

”*Jagoda* förklarade för mig, att jag måste vara honom behjälplig vid det fysiska förintandet av några av landets politiska ledare. Han uppmanade mig direkt att utnyttja min ställning som Kujbysjevs och Gorkijs läkare och påskynda deras död genom användning av felaktiga behandlingsmetoder. Jag försökte vägra, men till slut måste jag gå in på det. Härpå meddelade mig *Jagoda*, att doktor Levin skulle vara min sammansvurne medhjälpare och beträffande Gorkij

dessutom Gorkijs sekreterare — Krjutsjkov. Efter det jag antagit detta Jagodas fruktansvärda uppdrag utarbetade jag tillsammans med dr Levin en plan till mordet på Gorkij och Kujbysjev.”

Detta bekräftade också dr *Levin*, som yttrade:

”Jag erkänner mig skyldig till, att jag genom medvetet felaktig behandling och genom användning av viss för sjukdomen ej lämplig medicin tillsammans med mina medskyldiga och enligt överenskommelse med Jagoda förorsakat Maxim Gorkijs och Kujbysjevs för tidiga död.”

Som man konstaterade genom undersökningen, deltog också Kujbysjevs sekreterare, den anklagade *Maximov*, aktivt i organiseringen av mordet på Kujbysjev. Han yttrade följande:

”För denna förbrytelse beslutade jag mig som medlem av högerns kontrarevolutionära organisation, i vilken jag gått in redan 1928. Även Jagoda visste om, att jag tillhörde den kontrarevolutionära organisationen och var närvarande vid ett av mina samtal med Jenukidse, när vi utarbetade planen till undanröjande av Kujbysjev.”

På direkt anvisning av Jagoda mördade de anklagade, dr Levin och dr Kasakov också GPU:s ordförande Mensjinskij. Den anklagade *Kasakov* yttrade:

”Jagoda gav mig följande anvisning: jag skulle tillsammans med dr Levin utarbeta en sådan metod för behandling av Mensjinskij, att den garanterade påskyndandet av hans död och fortast möjligt gjorde slut på hans liv. Efter detta samtal med Jagoda utarbetade jag gemensamt med dr Levin en sådan metod till behandling av Mensjinskij, att den faktiskt gjorde slut på hans sista krafter och på kortaste tid resulterade i döden. Jag och Levin har följaktligen faktiskt mördat Mensjinskij. Jag gav dr Levin en av mig sammansatt lysatblandning, som i förening med alkaloider ledde till det av oss önskade resultatet, d. v. s. till det faktiska mordet på Mensjinskij.”

Det bekräftade också till fullo de anklagade Levin och Bulanov.

Den anklagade Levin bekräftade, att han, efter, det han fått anvisningen av den anklagade Jagoda att påskynda Mensjinskij's död, beslutade att taga med doktor Kasakov vid utförandet av denna förbrytelse. Den anklagade Levin yttrade:

”Jag sade, att Kasakov skulle kunna göra detta bäst, då han behandlar med preparat, som han själv utan kontroll framställer i sitt laboratorium. Vad han sprutar in — vet blott han ensam. Efter föregående förberedda samtal med Kasakov överlämnade jag till honom de av Jagoda erhållna direktiven. I början var han mycket vankelmodig av fruktan för att förbrytelsen skulle avslöjas, men senare gick han in därpå. Jag frågade inte, vad han använde, så mycket mer som han vanligen hemlighåller sina preparat. Jag visste emellertid, att han hade stora möjligheter i detta avseende. Mensjinskij's död inträffade plötsligt under sömnen, om jag inte misstager mig kvällen före Maxim Pesjkovs (A. M. Gorkijs son) död av hjärtförflamning. Jag tvivlar inte på, att detta är ett verk av Kasakov.”

Den anklagade Bulanov yttrade:

”Jagoda hade redan länge haft för avsikt att fysiskt förinta Mensjinskij. I min närvaro uttalade han upprepade gånger missnöje över, att Mensjinskij ännu var i livet och innehade posten som GPU:s ledare. Senare sade han rent ut, att man måste röja Mensjinskij ur vägen. Det var svårt att organisera detta genom dr Levin, ty Mensjinskij tyckte inte bra om Levin och ville inte låta sig behandlas av honom. Då föreslog jag Jagoda att ”förordna” någon annan läkare för Mensjinskij. Detta skedde också. Med hjälp av dr Levin förordnades för Mensjinskij dr Kasakov, som slutförde verket, d. v. s. helt enkelt påskyndade Mensjinskij's död genom medvetet felaktig behandling.”

Utom Kujbysjev och Gorkij dödade de anklagade, Levin och Krjutsjkov 1934 på direkt uppdrag av den anklagade Jagoda på liknande sätt Gorkijs son — Pesjkov. Den anklagade *Krjutsjkov* yttrade:

”Av Jagoda fick jag anvisning på att med våld undanröja Maxim Pesjkov och därefter också Maxim Gorkij.”

”Förutom mig drog Jagoda in också läkarna Levin och Vinogradov och professor Pletnev till meddelaktighet i denna förbrytelse.”

Den anklagade *Jagoda* bekräftade, att Pesjkov mördades på uppdrag av honom och yttrade:

”I maj 1934 insjuknade Maxim Pesjkov (Gorkijs son) under Krjutsjkovs medverkan i lunginflammation, och läkarna Levin, Vinogradov och Pletnov kurerade honom till döds.”

Den anklagade *Jagoda* tillgrep efter sin avsättning från posten som folkkommissarie för Sovjetunionens inre angelägenheter också åtgärder till mord på folkkommissarien för Sovjetunionens inre angelägenheter, *Jesjov*. Den anklagade *Jagoda* yttrade:

”Avlägsnandet av mig från verksamheten i folkkommissariatet för inre angelägenheter och *Jesjovs* tillträde av ämbetet i mitt ställe betydde fullständigt sammanbrott för vår sammansvärjning, då det inte skulle vara möjligt att hämma krossandet av den sovjetfientliga organisationens kader. *Jesjov* kommer att dra fram alltsammans i dagsljuset — det gäller alltså att befria sig från *Jesjov*. Det var det enda beslut, som jag kom till och, som jag målmedvetet började förbereda.”

Denna sin plan sökte *Jagoda* utföra genom sina sammansvurna medhjälpare, bland vilka den anklagade *Bulanov* spelade den viktigaste rollen. Som de anklagade *Jagoda* och *Bulanov* bekände, skulle mordet på *Jesjov* utföras genom förgiftning med ett särskilt för detta ändamål framställt gift.

Den anklagade *Bulanov* yttrade:

”När *Jagoda* avsattes från folkkommissariatet för inre angelägenheter, gav han mig och sin personlige förtroendeman *Savolainen* direkt i uppdrag att förgifta *Jesjov*.”

Efter utförlig beskrivning av den metod genom vilken den anklagade *Jagoda* försökte utföra mordet på *Jesjov*, yttrade den anklagade *Bulanov*, att han — *Bulanov* själv — blandade ihop gifter, som var avsedda till förgiftning av *Jesjov*.

Den anklagade *Jagoda* erkände vid förhöret inför Sovjetunionens allmänna åklagarmakt helt och fullt denna förbrytelse, i det han yttrade:

”Ja, jag måste bekänna, att jag förberedde denna förbrytelse. Jag förberedde mordet på *Jesjov*, då han var en man, som var farlig för den kontrarevolutionära sammansvärjningen och kunde upptäcka vår kontrarevolutionära organisation.”

Undersökningen anser det till följd härav som säkert bevisat, att de i dessa saker till kriminellt ansvar ställda ledande deltagarna i det högertrotskistiska blocket utfört terrorhandlingar mot *Kirov*, *Mensjinskij*, *Kujbysjev*, *Gorkij*, *Pesjkov* och förberett en rad andra terrorhandlingar, som det inte lyckats dem att utföra. Mördandet av sovjetfunktionärer fullbordade den ring av de svåraste statsförbrytelser, med vilkas hjälp bandet av avskyvärda avfallingar, den tsaristiska ochranans provokatörer, utländska spionageagenturers legodrängar, som sålde vårt

land och vår frihet till de utländska kapitalisterna, strävade efter att förverkliga den fascistiska planen till störtande av sovjetstatsordningen och återupprätta kapitalismen i Sovjetunionen.

Genom undersökningen konstaterades, att redan 1918, omedelbart efter oktoberrevolutionen, i perioden, då freden i Brest-Litovsk ingicks, Bucharin och hans grupp av s. k. ”vänster”-kommunister och Trotskij jämte sin grupp gemensamt med ”vänster”-socialrevolutionärer organiserade en sammansvärjning mot Lenin i egenskap av ledare för sovjetregeringen. Bucharin och andra sammansvurna syftade till, vilket framgår av undersökningsmaterialet, att bryta freden i Brest-Litovsk, störta sovjetregeringen, häkta och mörda Lenin, Stalin och Sverdlov och bilda en ny regering av Bucharinanhängare, vilka då för tiden kallade sig ”vänster”-kommunister för att dölja sig, av trotskister och ”vänster”-socialrevolutionärer.

F. d. medlemmen av partiets centralkommitté, ”vänster”-socialrevolutionären *Karelin* avlade följande bekännelse:

”En slutgiltig överenskommelse med 'vänster'-kommunisterna i kampen mot sovjetregeringen med Lenin, Stalin och Sverdlov i spetsen uppnådde vi efter Kommunistiska partiets 7:de kongress. Förhandlingarna med 'vänster'-kommunisterna fördes av Kamkov, Prosjjan och mig på uppdrag av 'vänster'-socialrevolutionärernas centralkommitté.”

”Bucharins förslag hade följande lydelse: att inte nöja sig med att häkta regeringen utan fysiskt förinta sovjetmaktens ledare och i första hand Lenin och Stalin.”

En av de f. d. ledarna för partiets centralkommitté, ”vänster”-socialrevolutionären — *Kamkov* — yttrade:

”Personligen hade jag ett samtal med Bucharin, som sade ungefär följande till mig: 'Kampen hos oss i partiet mot Lenins ståndpunkt i frågan om freden i Brest-Litovsk antar skarpa former. I våra led diskuteras frågan om att skapa en ny regering av 'vänster'-socialrevolutionärer och 'vänster'-kommunister.' Bucharin nämnde härvid Pjatakov som eventuell kandidat för posten som den nya regeringens ledare och förklarade, att regeringsskiftet planerades genom att häkta den gamla regeringens medlemmar med Lenin i spetsen. Vidare förhandlingar med Bucharin fördes av Karelin och Prosjjan.

I slutet av mars kom en slutgiltig överenskommelse till stånd mellan 'vänster'-kommunister och 'vänster'-socialrevolutionärer, enligt vilken:

1. 'Vänster'-kommunisterna lämnar 'vänster'-socialrevolutionärerna organisatorisk hjälp i kampen mot bolsjevikerna och sovjetregeringen;
2. genom gemensam aktion av 'vänster'-socialrevolutionärer och 'vänster'-kommunister skulle Lenins regering störtas och en ny regering bildas av 'vänster'-kommunister och 'vänster'-socialrevolutionärer. Om 'vänster'-socialrevolutionärernas förberedelser för mordet på Mirbach och julirevolten var 'vänster'-kommunisterna fullständigt orienterade.”

De som vittnen hörda f. d. ledarna och aktiva deltagarna i ”vänster”-kommunisternas grupp, Jakovleva, Ossinskij och Mantsev bekräftade till fullo, att det fanns en sammansvärjning 1918, som på initiativ av den anklagade Bucharin var organiserad av blocket mellan ”vänster”-kommunister och ”vänster”-socialrevolutionärer mot Lenin som ledare för sovjetregeringen. Sålunda yttrade *Jakovleva*:

”Bucharin utvecklade den tankegången för mig, att den politiska kampen skulle taga allt skarpare former och att det inte skulle tjäna någonting till med blotta politiska formuleringar av misstroendet mot Kommunistiska partiets centralkommitté Bucharin förklarade, att det oundvikligen måste komma till ett ledningsskifte och att i detta sammanhang stod frågan om att häkta Lenin, Stalin och Sverdlov och t. o. m. fysiskt förinta dem.”

Ossinskij yttrade härom:

”Det grundläggande samtalet om våra åtgärder till störtande av Lenins regering hade jag med Bucharin . . . Ungefär i maj 1918 (eller slutet av april) hade jag ett samtal med Bucharin, under vars förlopp jag frågade, i vilken grad mina informationer om hans avsikt att häkta Lenins regering överensstämde med sanningen. Bucharin bestred inte denna sin avsikt. Om 'vänster'-kommunisternas block med 'vänster'-socialrevolutionärerna fick jag veta av Jakovleva och senare av Bucharin. Av dem fick jag likaså veta, att Bucharin i mars eller april 1918 uppträdde i byrån (Moskvas distriktsbyrå) med förslaget att häkta Lenin, Stalin och Sverdlov. Härvid framhöll Bucharin, att han lutade åt den uppfattningen, att efter regeringens häktning måste Lenin, Stalin och Sverdlov fysiskt förintas.”

Liknande bekännelser avlade *Mantsev* vid förhöret inför Sovjetunionens allmänna åklagarmakt den 20 februari i år:

”Jag bekräftar, att ett block var beslutat mellan 'vänster'-kommunisterna och 'vänster'-socialrevolutionärerna. Jag bekräftar, att Bucharin ungefär i mars eller april på ett trängre byråsammanträde höll ett föredrag, i vilket han gjorde en rad lögnaktiga påståenden om sovjetregeringen och föreslog att organisera störtandet av sovjetmakten och häktning av Lenin, Stalin och Sverdlov i och för deras fysiska förintelse.”

Om Trotskij's roll i sammansvärjningen mot Lenin 1918 yttrade den anklagade *Bucharin*:

”Vid denna tid uppkom åter tanken på omstörtningen och häktningen av Lenin, Stalin och Sverdlov och parti och sovjetledningens utslagsgivande personligheter, denna gång på Trotskij's initiativ, som tydligen hade fått vetskap om 'vänster'-socialrevolutionärernas förslag, som jag antar genom Pjatakov.”

Den vid undersökningen hörde *Jakovleva* yttrade:

”Trotskij var av den åsikten, att den politiska kampen skulle börja först, att den kunde taga de mest aggressiva former, att 'vänster'-kommunisterna skulle finna stöd hos 'vänster'-socialrevolutionärerna och andra partier mot Lenins ställning i fredsfrågan, att ett regeringsskifte och häktningen av den gamla regeringens ledare med Lenin och Stalin i spetsen måste förberedas. Trotskij var av den åsikten, att i en så spänd revolutionsperiod vid en fortsatt utveckling av kampen saken inte kunde inskränkas till endast häktning av ledarna, att av häktningen med logisk konsekvens följer frågan om deras fysiska förintelse.”

En av ledarna för ”vänster”-kommunisternas grupp *Mantsev* — yttrade vid förhöret under förundersökningen:

”Några dagar efter samtalet med Jakovleva inbjöd Trotskij mig. Jag hade den gången ett långt samtal med honom i hans våning, varvid Trotskij utförligt utvecklade tanken på nödvändigheten av att mörda Lenin och Stalin.”

Undersökningsmyndigheterna har f. n. till sitt förfogande oangripliga uppgifter om, att det den 30 augusti 1918 av den kvinnliga socialrevolutionära terroristen Kaplan föröväde gemena attentatet mot Lenins liv var ett direkt resultat av verkställandet av ”vänster”-kommunisternas, med Bucharin i spetsen, och deras sammansvurnas — ”vänster”- och hög-socialrevolutionärer — planer, och just på initiativ av den anklagade Bucharin. *Karelin* yttrade:

”Jag måste också erkänna den svåraste förbrytelsen: 'vänster'-socialrevolutionärernas och 'vänster'-kommunisters deltagande i organiseringen av attentatet mot Lenin. I 20 år har detta faktum dolts för sovjetfolket. Det doldes, att vi gemensamt med högersocialrevolutionärer på Bucharins enträgna begäran försökte mörda Lenin. Processen mot högersocialrevolutionärerna har inte upptäckt de verkliga förhållandena med denna förbrytelse och inte avslöjat 'vänster'-socialrevolutionärernas och 'vänster'-kommunisternas roll härvid. Efter julirevolten fattade 'vänster'-socialrevolutionärernas centralkommitté beslut om att övergå till terroristiska metoder i kampen mot sovjetregeringen. Man måste framhålla, att Prosjjan även efter revolten, hade sammanträffanden med Bucharin, som direkt ställde frågan för honom om Lenins fysiska förintelse. Närmare angivet, frågan om en terroristisk handling mot Lenin framkastades av Bucharin under andra hälften av juli 1918. Härom rapporterade Prosjjan för oss, 'vänster'-socialrevolutionärernas centralkommittés medlemmar. Av sådan art var kraven. 'Vänster'-kommunisterna spelade sin roll med avsikt att påskynda den terroristiska handlingen mot Lenin, förövad av höger-socialrevolutionärernas centralkommitté”

Detsamma bekräftar också *Ossinskij* vid förhöret med honom den 19 februari i år:

”I slutet av 1918. berättade mig Stukov, som tillsammans med Bucharin stod i förbund med socialrevolutionärerna, att det skott, som den kvinnliga högersocialrevolutionären Kaplan avfyrade, inte enbart lossades på. anvisning av högersocialrevolutionärernas ledning utan också var resultatet av de åtgärder, som 'vänster'-kommunisternas block med socialrevolutionärerna på sin tid planerade och gick ut på. att fysiskt förinta Lenin, Stalin och Sverdlov.”

Vid den av Sovjetunionens allmänna åklagarmakt företagna konfrontationen av den anklagade Bucharin med vittnena *Ossinskij*, *Jakovleva*, *Mantsev*, *Karelin*, *Kamkov* bekräftade de sistnämnda till alla delar sina ovanstående bekännelser. Under pressen av dessa bekännelser erkände den anklagade *Bucharin* en hel rad brottsliga fakta och yttrade:

”Jag måste bekänna, att vi hade direkt kontakt med 'vänster'-socialrevolutionärerna, vilken kontakt uppehölls på en plattform för våldsamt störtande av sovjetregeringen med Lenin, Stalin och Sverdlov i spetsen med åtföljande häktning av Lenin, Stalin och Sverdlov och bildandet av en ny regering av 'vänster'-kommunister och 'vänster'-socialrevolutionärer.”

Åklagarens yrkanden.

Undersökningen anser som bevisat:

1. att de i föreliggande brottmål anklagade under åren 1932/1933 på uppdrag av de mot Sovjetunionen fientliga utländska staternas spionagetjänst bildade en sammansvärjningsgrupp under namnet "högerens och trotskisternas block", som satte som sitt mål att utföra spionage åt utländska stater, bedriva skadegörar-, diversions- och terrorverksamhet, undergräva Sovjetunionens militärmakt, provocera krigsöverfall från dessa stater på Sovjetunionen, åstadkomma sönderstyckning av Sovjetunionen och avskiljande av Ukraina, Vitryssland, republikerna i mellersta Asien, Georgien, Armenien, Aserbajdsjan och kustområdet i Fjärran Östern till förmån för nämnda utländska stater, slutligen omstörta den i Sovjetunionen bestående/ samhälls- och statsordningen och återupprätta kapitalismen och bourgeoisins makt i Sovjetunionen.
2. att "högerens och trotskisternas block" upptog förbindelser med några utländska stater för att av dem begära väpnad hjälp till att utföra sina brottsliga planer.
3. att "högerens och trotskisternas block" systematiskt befattade sig med spionage för dessa staters räkning genom att det försåg utländska spionagetjänster med utomordentligt viktiga hemliga statsdokument.
4. att "högerens och trotskisternas block" systematiskt förövade skadegörelse och diversionshandlingar på olika områden av det socialistiska uppbygget (inom industrin, jord bruket, järnvägsväsendet, på det finansiella området, inom kommunernas ekonomi o. s. v.).
5. att "högerens och trotskisternas block" organiserade en rad terrorhandlingar mot Sovjetunionens kommunistiska partis och sovjetregeringens ledare och förövade terrorhandlingar mot Kirov, Mensjinskij, Kujbysjev och Gorkij.

Alla anklagade är genom vittnesutsagor liksom genom med deras handlingar införlivade dokumentariska uppgifter och materiella bevis överbevisade om och har till alla delar erkänt sig skyldiga till den mot dem resta anklagelsen.

På grund av vad som framkommit reses anklagelsen mot:

Bucharin, Nikolai, född 1888; Rykov, Alexej, född 1881; Jagoda, Genrich, född 1891; Krestinskij, Nikolai, född 1883; Rakovskij, Christian, född 1873; Rosengolz, Arkadij, född 1889; Ivanov, Vladimir, född 1893; Tsjernov, Michail, född 1891; Grinko, Grigorij, född 1890; Selenskij, Isaak, född 1890; Bessonov, Sergej, född 1892; Ikramov, Akmalj, född 1898; Chodsjajev, Faisulla, född 1896; Sjarangovitsj, Vassilij, född 1897; Subarev, Prokopij, född 1886; Bulanov, Pavel, född 1895; Levin, Lev, född 1878; Pletnev, Dimitrij, född 1872; Kasakov, Ignatij, född 1891; Maximov-Dikovskij, Benjamin, född 1900; Krjutsjkov, Pjotr, född 1889; för att de som aktiva deltagare i en sovjetfientlig sammansvärjning begått de svåraste statsförbrytelser, som anges under punkterna 1 till 5 i anklagelseakten och återfinnes i Sovjetunionens strafflag under paragraferna 58 – 1 a, 58 - 2, 58 - 7, 58 - 8, 59 - 9 och 58 - 11, och de anklagade Ivanov, Selenskij och Subarev har dessutom förbrutit sig mot paragraf 58 - 13 i Sovjetunionens strafflag.

På grund av vad som framkommit skall samtliga ovan namngivna anklagade ställas inför Sovjetunionens högsta domstols militärkollegium.

Ossinskijs, Jakovlevas, Mantsevs, Karelins, Kamkovs, Stukovs, Artemenkos, Saporosjez, Savolainens, Semjonovs och Tsjlenovs brottmål skall behandlas genom ett särskilt förfarande. Målet mot doktor *Vinogradov* inställes till följd av hans död. Målet mot *Jenukidse* behandlades av Sovjetunionens högsta domstols militärkollegium den 5 december 1937.

Föreliggande anklagelseakt är upprättad i Moskva 24 februari 1938.

A. VYSJINSKIJ.